

Liktenīgais pavērsiens

«Biju pārlicināta, ka noteikti kļūsu skolotāja», — droši vien šāda pārlicība institūta studentu sanatorijas profilaktorija vadītājai Intai Abatniecei neradās nejauši, jo ģimenē viņa bija vecākā no bērniem, brāļukus «ielauzījusi» grāmatu gudribās rotaļājoties. Jautā jiet jebkuram, visi atbildēs, ka bērni bā bijuši «skolotāji». Vai nu kaķēnam, lēllēm vai cilvēkbērniem — tas nav tik svarīgi. Bet cik no viņiem tiešām kļuvuši par skolotājiem?... Varbūt arī tam, ka Inta Abatniece šodien ir diplomēta ārste (precīzāk — ķirurgē) savā ziņā nejaušības raksturs. Stingri nolemtais — būšu skolotāja — pēkšņi...

Nē, laikam gan ne tik pēkšņi. Pirms tam bija divas darba vasaras Sēlpils slimnīcīnā, kur viņa strādāja par sanitāri. Galvenais ārsts ievēroja, cik rūpīgi un ar lielu atbildības sajūtu (to ik dienas saviem bērniem mācījuši Intas vecāki) meitene veic savus it kā necillos pienākumus. Visi slimnieki bijuši vairāk vai mazāk pazistami, kas radījis neizsakāmu vēlēšanos palīdzēt viņiem. Tāpēc galvenais ārsts pavisam nopietni ar meiteni sācis runāt par mediķa darbu, par tā noslēpumiem, un viņa ieinteresēta klausījusies, pat neapjauzdamā, ka apzināti tiek virzīta uz šīs

profesijas izvēli. Nu jau ārste Inta Abatniece stāsta:

— Un tad — liktenīgais pavērsiena brīdis. Vajadzēja pārsiet slimnieku, kuram amputēta kāja. Iedomājieties, cik tas ir grūti — tavā priekšā dziivs cilvēks, kuram katrs pieskāriens sāp «līdz kaulam», kuram jāiztira brūce, kas ilgi nedzist. Gandrīz vai juveliera darbs! To vajadzēja veikt ārstam un divām jau pieredzējušām māsām. Tomēr «veterānes» neizturēja — viņām kļuva nelabi. Tā pie asistēšanas tiku es. Ģiboni nekritu, pat slikti nepalika. Pēc šīs reizes tad arī nopietni sāku domāt par medicīnu.

— Jūs pie dakterītes? — man pārjautāja dežurante, kad meklēju ārsti Abatniecei (profilaktorija adrese — studentu kopmitnēs Laimdotas ielā 2a). Cik sirsnīgi un lab-sirdīgi tika pateikts šis «pie dakterītes»!

Profilaktorijs atrodas otrajā stāvā. Tajā valda parasta kopmitnes atmosfēra, tikai klusāka, baltāka un nopietnāka. Nekas neatgādina slimnīcu, jo te taču atpūšas praktiski veseli cilvēki, kas nepārtrauc mācību darbu. Kāpēc tad viņi ir profilaktorijā? Inta Abatniece uzskata:

— Būt praktiski veselam, tas nozīmē, ka dotajā brīdī gan jūties labi, taču nelabvēlīgos apstākļos slimība var sadumpoties. Seit mēs darām visu, lai apstākļi būtu labvēlīgi.

Un šo labvēlīgo apstākļu radīša-

nā ļoti būtiska ir profilaktorijs vadītājas loma, viņas attieksme pret darbu. Trijos gados, kopš šeit strādā Inta Abatniece (profilaktorijs dzimšanas diena ir 1964. gada 1. aprīlis), notikušas lielas izmaiņas. Nolaistajās telpās ieviesta kārtība, iegādātas jaunas vācu gultiņas. Bet apmierinātībai šajās sienās nav vietas. Vēl joprojām sāpīgākais jautājums — pārtikas bloks. Ai, kā būtu vajadzīga pašiem sava virtuve! Tagad ēdienu saņem no kafejnīcas «Argo», taču tas ir nepiemērots uzturs tiem, kam nepieciešama diēta.

Kamēr sarunājamies, ik pa brīdim kāds piekļauvē un paver durvis. Studenti nāk pie enerģiskas, iejūtīgas, labas ārstes, jo viņa ārstē cilvēku, nevis slimību.

ELITA PLIKĒNA